

Sygn. akt IV U 45/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2014 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Anna Staszkiwicz

Protokolant: Małgorzata Podkowska

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2014 r. w Jeleniej Górze

sprawy z odwołania **M. Z.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.**

na skutek odwołania od decyzji **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.** z dnia 30 stycznia 2013 r. znak (...)

w przedmiocie **świadczenia rehabilitacyjnego**

odwołanie oddala.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca M. Z. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 30.01.2013 r., na podstawie której strona pozwana zmieniła decyzję z dnia 02.01.2013 r. i odmówiła mu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. Wnioskodawca wskazał, że orzeczenie Komisji Lekarskiej z dnia 23.01.2013 r. nie odzwierciedla jego stanu zdrowia. Nadal jest niezdolny do pracy, a komisja bez żadnej podstawy prawnej uwzględniła charakter wykonywanej pracy, możliwość jej wykonywania, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne. Zdaniem wnioskodawcy, takie czynniki nie mogą być brane pod uwagę przy ustalaniu zdolności do pracy.

Strona pozwana wniosła o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu strona pozwana powołała się na treść przepisów art. 6 ust. 1 pkt 2 i art. 18 ustawy z dnia 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Wskazała, że orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 13.12.2012 r. oraz komisji lekarskiej ZUS z dnia 23.01.2013 r. stwierdzono, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy oraz brak okoliczności uzasadniających ustalenie uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

U M. Z. występują stan po przebytych urazie skrętnym kręgosłupa szyjnego w dniu 22.06.2012 r. bez następstw neurologicznych, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego z wielopoziomową dyskopatią bez objawów korzeniowych, ubytkowych, bez ograniczeń ruchomości. U M. Z. nie występuje niezdolność do pracy po dniu 26.12.2012 r.

Dowód: opinia biegłego neurologa k. 10,

opinia biegłego ortopedy k. 31-33 i 39.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy nie zasługiwało na uwzględnienie.

Żądanie zmiany zaskarżonej decyzji znajdowało oparcie w przepisach art. 18 ust. 1 i 2 ustawy z 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U.2010.77.512). Zgodnie z tymi przepisami, świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokują odzyskanie zdolności do pracy. Świadczenie rehabilitacyjne przysługuje przez okres niezbędny do przywrócenia zdolności do pracy, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy.

Świadczenie rehabilitacyjne wypełnia lukę pomiędzy okresem po wyczerpaniu okresu zasiłkowego, a przed stwierdzeniem trwałej niezdolności do pracy. Jest więc swego rodzaju świadczeniem przejściowym pomiędzy zasiłkiem chorobowym, a rentą z tytułu niezdolności do pracy.

Zważywszy, że stan zdrowia wnioskodawcy wymagał wiadomości specjalnych, Sąd zasięgnął opinii biegłych ortopedy i neurologa.

Na podstawie powyższych opinii Sąd przyjął, że u wnioskodawcy występuje stan po przebyłym urazie skrętnym kręgosłupa szyjnego w dniu 22.06.2012 r. bez następstw neurologicznych, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego z wielopoziomową dyskopatią bez objawów korzeniowych, ubytkowych, bez ograniczeń ruchomości. Każdy z biegłych w wydanej przez siebie opinii, w zakresie prezentowanej specjalności stwierdził, że u wnioskodawcy nie występuje niezdolność do pracy po dniu 26.12.2012 r.

Należy podkreślić, że opinia biegłego podlega - jak inne dowody - ocenie według art. 233 § 1 kpc, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji w takich kryteriach, jak dowód na stwierdzenie faktów. Jednocześnie, przy ocenie biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (vide wyrok SN z 1987.10.13, II URN 228/87, (...)). Z istoty i celu dowodu z opinii biegłego wynika przy tym, że jeśli rozstrzygnięcie sprawy wymaga wiadomości specjalnych, dowód z opinii biegłych jest konieczny.

Wskazać także należało, że fakt, że opinie biegłych nie posiadały w swojej treści rozstrzygnięcia sporu w pełni odpowiadającego wnioskodawcy, nie mógł uzasadniać przeprowadzenia dowodu z opinii dalszych biegłych. Odmienne stanowisko oznaczałoby bowiem przyjęcie, że należy przeprowadzić dowód z wszelkich możliwych biegłych, by się upewnić, czy niektórzy z nich nie byłoby takiego zdania, jak strona (vide wyrok SN z dnia 18.02.1974 r., II CR 5/74, LEX nr 7407).

W niniejszej sprawie Sąd nie dopatrył się przesłanek podważających prawidłowość wydanych opinii. Wprawdzie wnioskodawca złożył zastrzeżenia do opinii biegłego neurologa. Sąd stwierdził jednakże, że skoro biegła neurolog uznała za konieczne przebadanie wnioskodawcy przez biegłego ortopedę, który w wydanej opinii zajął analogiczne stanowisko w zakresie braku niezdolności do pracy wnioskodawcy, to nie było potrzeby dopuszczania dowodu z opinii uzupełniającej biegłego neurologa. Biegli, o czym była już mowa powyżej, w zakresie prezentowanych specjalności, stwierdzili niezależnie od siebie, że u wnioskodawcy nie występuje niezdolność do pracy po dniu 26.12.2012 r.

Należy przy tym podkreślić, że w postępowaniu sądowym, toczącym się na skutek odwołania od decyzji organu rentowego, Sąd ocenia prawidłowość tej decyzji według stanu istniejącego w chwili jej wydawania. Istotą sprawy było zatem ustalenie, czy bezpośrednio po zakończeniu okresu pobierania zasiłku chorobowego, wnioskodawca była nadal niezdolny do pracy, co uzasadniłoby przyznanie mu świadczenia rehabilitacyjnego przy założeniu, że jego stan zdrowia rokuje odzyskanie zdolności do pracy na skutek dalszego leczenia lub rehabilitacji. Okoliczności dotyczące stanu zdrowia wnioskodawcy w okresie późniejszym niż stan istniejący w chwili wydawania zaskarżonej decyzji, nie

dawały możliwości zmiany decyzji na tej podstawie. Sam wnioskodawca wskazywał, że według leczących go lekarzy był niezdolny do pracy, przebywał na zwolnieniach lekarskich, które były kwestionowane przez ZUS.

Powyższe okoliczności skutkowały orzeczeniem jak w wyroku (art. (art. 477¹⁴ § 1 kpc).